

РЕШЕНИЕ

№ 3500

гр. София, 28.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Ванина Колева**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3433** по описа за **2021** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], вх. „А“, ап.№ 101, представлявано от управителя П. Д. Х., чрез адв. И. В. от САК, срещу решение от 08.03.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 9046/2020 г. от 111-ти състав на СРС, НО.

С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление/НП/ № 22-006759 от 30.06.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на касатора на основание чл.413, ал.2, във вр. чл.416, ал.5 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лв.

В касационната жалба се поддържа, че оспореното решение е неправилно и не отговаря на буквата на закона. Сочи се, че на 31.01.2020 г. работодателят не е имал задължение да проведе инструктаж на К. Л.. В НП не се посочва кой вид инструктаж не е бил направен. Фактическата обстановка е противоречива относно датата на установяване на нарушението. Нарушени са разпоредбите на чл. 57, ал.1, т. 5 и т.6 ЗАНН. Иска отмяна на обжалваното решение и потвърденото с него наказателното постановление и присъждане на разноските по делото.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. Х. оспорва жалбата като неоснователна. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Приетата от районния съд е фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и показанията на актосъставителя Г. Винарска. Установено е, че при извършената проверка на строителен обект „Многофамилна жилищна сграда с подземен гараж“, изпълняван от [фирма] на 09.03.2020 г. контролните органи са констатирали, че работникът К. Л. осъществявал трудови функции на посочения строителен обект въз основа на трудов договор № 23/31-01-2020 г., като същият постъпил на работа на 31.01.2020 г. От представените документи било установено, че липсват данни за проведени начален инструктаж и инструктаж на работното място на Л.. Не били представени и доказателства за провеждан ежедневен инструктаж с Л. за периода 31.01.2020 г. - 20.05.2020 г. Въз основа на тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Този извод е правилен.

Неоснователно е оплакването на касатора за липса на нарушение. Като основание за това в жалбата се сочи разпоредбата на чл.14, ал.1 от Наредба № РД-07-02/2009 г. за условията и реда за провеждане на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, като се твърди, че периодичният инструктаж се провежда не по-рядко от един път на три месеца, следователно към 31.01.2020 г. работодателят не е имал задължение за провеждането на такъв инструктаж. Позоваването на разпоредбата на чл.14, ал.2 от Наредба РД-07-02/2009 г. (вероятно касаторът е имал предвид този текст, а не посочения в жалбата чл.14, ал.1) е неправилно. Нито в АУАН, нито в НП, е посочено като нарушение непровеждането на периодичен инструктаж.

Неоснователно е и оплакването за непосочване кой вид инструктаж не е осъществен и за който следва да се носи административнонаказателна отговорност от дружеството. В оспореното НП изрично е отразено, че липсват данни за проведени начален инструктаж, инструктаж на работното място и ежедневен инструктаж. Освен словесното описание на нарушението са посочени и съответните текстове в Наредба № РД-07-02/2009 г. – чл.12, ал.2 (начален инструктаж) и чл. 13, ал.1 (инструктаж на работното място), както и общата норма на чл.3, който забранява допускането до

работа работник и служител, който не е инструктиран по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд.

Неоснователно е и оплакването за противоречива фактическа обстановка при описание на нарушението. Като основание за това се сочи, че проверката е била извършена на 09.03.2020 г., а нарушението е установено на 01.06.2020 г. Действително проверката е била извършена на 09.03.2020 г. След тази дата обаче административните органи са извършили допълнителни проверки и са събирали сведения и данни, доказващи извършването на административно нарушение. Едва след като са били прегледани представените от дружеството документи и са събрани допълнителните данни е установено на 01.06.2020 г., че касаторът е нарушил посочените в НП разпоредби на Наредба № РД-07-02/2009 г. Посочената в протокола за извършена проверка дата 01.06.2020 г. не е в противоречие с останалите събрани доказателства и по никакъв начин нарушава правото на защита на касатора, както се твърди в жалбата.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

С оглед на изхода на спора искането на касатора за присъждане на разноски е неоснователно. Предвид константната практика на ВКС при отхвърляне на претенцията за разноски не се постановява нарочен диспозитив.

Ответникът не претендира разноски, поради което по аргумент от противното на чл. 81 ГПК въпросът с тяхната дължимост съдът служебно не обсъжда.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка с чл.63, ал.1 изр. 2 ЗАНН Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 08.03.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 9046/2020 г. от 111-ти състав на СРС, НО.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :